(1919) "सृभु हिंसार्थः" (I-भ्वादिः- .... सक. सेट्. पर.)

[1]क्षीरस्वामिसम्मतः पाठोऽयम् । सर्भति । 'षृभृ—' इति सायणः । सर्वाण्यपि रूपाणि तर्णोतिवत् (766) ज्ञेयानि ।

(1920) "सेकृ गतौ" (I-भ्वादिः-81. सक. सेट्. आत्म.)

दन्त्यादिरयम् इति प्रायेण सर्वे पठन्ति । 'अन्ये 'षेकृ' इति विकल्पेन षोपदेशकार्यार्थं पेठुः' इति तरङ्गिण्याम् । सर्वाण्यपि रूपाणि भौवादिक-केपतिवत् (261) ज्ञेयानि ।

(1921) "सेलृ गतौ" (I-भ्वादिः- .... सक. सेट्. पर.)

"अत्र क्वचित् 'सेल' इत्यपि पठ्यते । सेलतेस्तु दन्त्यादेः पाठः षोपदेशपर्युदासवाक्येऽनुपादानादनार्षः । मूर्द्धन्यादिस्तु 'सेलुः=श्लेष्मातकः' इत्यादिदर्शनाद् ग्राह्यः ।" इति माधवाचार्याः । तरङ्गिण्यां 'शेलृ' इति पठित्वा 'केचित् सेल....' इति दृश्यते । सर्वाण्यपि रूपाणि भौवादिक-केलतिवत् (262) ज्ञेयानि ।

(1922) "स्कन्दिर् गतिशोषणयोः" (I-भ्वादिः-979. सक. अनि. पर.)

'—शोषणे' इति स्वामी । अन्ये सर्वे '—गतिशोषणयोः' इत्येव पठन्ति । स्कन्दकः-न्दिका, स्कन्दकः-न्दिका, [2]चिस्कन्त्सकः-त्सिका, [3]चनीस्कन्दकः-न्दिका ; इत्यादीनि रूपाणि सर्वाण्यपि 'णिजिर्' (673) धातुवत् बोध्यानि । निष्ठायाम् [4]विस्कन्नः, [5]स्कन्दः,

---

1. '...सृवर्जम्' (भाष्यम् 6-1-64) इत्यत्र 'सृ' इत्यनेनालाक्षणिकस्यानर्थकस्यापि ग्रहणम्-इति क्षीरस्वाम्याशयः ।
2. सन्नन्ते 'शर्पूर्वाः खयः' (7-4-61) इति खयः शेषः । ककारस्य 'अभ्यासे चर्च' (8-4-54) इति चर्त्वेन चकारः । धातुरयमनिट् । धातुदकारस्य सनि परे 'खरि च' (8-4-55) इति चर्त्वेन तकारः । एवं सर्वत्र सन्नन्तेषु प्रक्रिया ज्ञेया ।
3. यङन्ते, 'नीग् वञ्चुस्रंसुध्वंसुभ्रंसुकसपतपदस्कन्दाम्' (7-4-84) इति अभ्यासे नीगागमः सर्वत्र बोध्यः ।
4. निष्ठायाम्, 'रदाभ्यां निष्ठातो नः पूर्वस्य च दः' (8-2-42) इति निष्ठातकार-धातुदकारयोर्नत्वम् । 'वेः स्कन्देरनिष्ठायाम्' (8-3-73) इति पर्युदासात् न षत्वम् ।
5. स्कन्दयति=शोषयति भक्तानां पापमिति, पचाद्यचि स्कन्दः=कार्तिकेयः ।